

SNÁŘ Z TOVÁRNY

úterý 30. 5. 2023

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2023

REAKCE JSOU RŮZNÉ A TO JE NA TOM SKVĚLÉ!

Lidská identita je velmi individuální a osobní záležitost, která se vyvíjí a mění v průběhu času. Svě o tom ví také režisérka Daniela Špinar, která na festival Dream Factory veze o tomto tématu inscenaci s názvem *Hladní vodina: Rusalka*. Kromě inscenace jsme mohli včera zhlédnout také divadelní film *Idiot*.

Inscenace *Hladní vodina: Rusalka* je popisována jako archetypální příběh, který se v adaptaci proměňuje ve zneklidňující drama lidské identity. Je pro Vás v životě téma jedinečnosti a identity důležité? Samozřejmě. Co člověk, to nuance, barva, specifická energie. Je škoda, že jsem vyrůstala v době, kdy byla prosazována spíše uniformita, bylo výhodné takzvaně nevybočovat z řady. Jsem ráda, že se společnost posouvá a že už je pro mnohé lidi tato pestrost podporovaná a vyhledávanou kvalitou do života.

A v čem spatřujete jedinečnost lidské identity?

Všichni jsme „experimenty přírody“, nemůžeme si vybrat ani identitu, ani sexu-

alitu. A musíme s tím pracovat tak, abychom se „sami v sobě“ cítili dobře. Jde o to být autentický, nehrát žádné role. Neuspokojovat ostatní. Pokud rozumíš sám sobě a přijímáš se takového, jaký jsi, tím líp porozumíš i ostatním a přijmeš je takové, jací jsou. Jedinečnost a autenticita jsou pro mě ty největší a nejdůležitější hodnoty. Jít s kůží na trh. Je to velmi zranitelná pozice, ale nesmírně obohacující.

Příběhu předchází diskuse s diváky. Měli jste někdy negativní zkušenost, nebo se povětšinou setkáváte s pozitivní reakcí?

Reakce jsou různé a to je na tom skvělé! Někdy je to víc konfrontační, někdy edukativnější... Co je na tom ale opravdu zázračné, je to, že se diváci trochu poznají, stráví

spolu čas a lépe se na celé téma naladí. Funguje to jako taková skupinová terapie...

Na místo původní plánované divadelní inscenace jste *Idiota* z důvodu vyhlášení nouzového stavu kvůli pandemii Covidu-19 natočila jako film. Jak jste přistu-

PROGRAM — ÚTERÝ 30. 5.

16:00	HLADNÍ VODINA: RUSALKA Komorní scéna Aréna	95'
18:30	IOKASTÉ Divadlo loutek Ostrava	65'
18:30	DOBŠÍNSKÝ * JAKO SOM SA STAL* Fiducia - FGF	90'
20:00	DVA UBOHÝ RUMUNI, CO MLUVĚJ POLSKY Studio G	110'
20:00	BLÍZKO OD SEBE (BESEDA) Stará aréna	60'
21:00	TEREZIE KOVALOVÁ (KONCERT) Stará aréna	60'

ÚVODNÍK

Čtenáři, čtenářko, kolikrát v životě jsi dával/a standing ovation? Nezasstírám, že tahle otázka je z mé strany trochu zlá. Protože za posledních několik dní jsem při potlesku vstala i z bytostné potřeby a po silném divadelním zážitku, i v reakci na „tlak okolí“, kdy všichni kolem stáli, já sice extrémně nadšená nesdílela, ale podlehla jsem názoru davu. Člověk si chce zachovat integritu, pak se vidí vstávat a připojovat se k většině, a je mu z toho trochu nanic. Poklona na konci představení má údajně sloužit k tomu, aby lichotky, děkování a nadšení, které publikum vyjadřuje potleskem, nezasáhly herce přímo a nevězly jim do hlavy. Děkovačka tak v podstatě umožňuje pokorně přijmout vše, co se tvůrcům od publika dostává tím, že to nechají přes hlavu přeletět. Je to konvence, je to tradice. Co ale velí konvence hledišti? Co je relevantní důvod k potlesku ve stoje? Rozhodně by to mělo být osobní puzení vyvolané intenzivním uměleckým prožitkem. Ovšem co třeba uznání závažnosti situace a tématu, o němž se v představení mluvilo? Například skoro automaticky bychom dnes možná cítili chuť tleskat ve stoje souboru, který by nám přijel hrát z Ukrajiny, nebo představením, v nichž se zobrazují a popisují události útlaku a nespravedlnosti, která jsou bohužel stále aktuální (rasismus, šovinismus, homofobie, ...). Pak může taky nastat situace, že někoho na jevišti známe, to pak chceme, aby viděl/a, jak moc se nám v představení líbil/a. Zdá se, že důvodů pro zdvih ze sedačky by se dalo nalézt mnoho. Možná by se celý problém dal zjednodušit: mám vstávat na základě estetické nebo etické zkušenosti? Tohle je úvodník tázací, nikoliv oznamovací, přesto doufám, že není zcela bez pointy. Jen bych v souvislosti s jednou z odpovědí režisérky Danieley Špinar v rozhovoru a našich odpovědí v rámci ankety vyzvala, ať se zbytečně nebojíme vyjádřit názor, i když bychom v tom případě byli v menšině. Taky se budu pokoušet si rozkaz: „k zemi“ a „vztyk“ při děkovačkách rozhodnout podle své úvahy, nikoliv podle povelů ostatních. (bs)

povala k filmovému zpracování a co vše jste musela změnit?

Změnil se můj přístup, protože optika divadla a optika filmu je rozdílná. Vizuální koncept zůstal, vše ostatní se přizpůsobilo filmu. Pracovat s detailem, který je na divadle možný jen velmi omezeně, mě opravdu velmi bavilo. Je to jiný způsob přemýšlení. Pak mě taky zcela uhranul střih – což považuju za královskou disciplínu a takové „poslední slovo“ při celé výrobě. Jen pro představu – první verze

filmu měla dvě a půl hodiny, podařilo se nám to velmi dynamickým střihem srazit na hodinu a půl. Střih udělá všechno – žánr, příběh i herecký výkon... Má obrovskou moc. A pak je samozřejmě velmi důležité zmínit fakt, že film je prostě zakonzervovaný umělecký počin, neměnný v čase... To je naprosto rozdílné od divadla, které se proměňuje a je vždy živé.

Premiéra divadelní inscenace nakonec neproběhla z výše zmíněných důvodů.

Chtěla byste se k divadelnímu zpracování vrátit?

Ne, rozhodně ne.

Putovní otázky, kterou Daniela Špinar pokládá do pléna (odpovídal na ni v předminulém čísle Snáře herec Dan Krejčík): Proč jsme v Čechách stran divadla pořád tak příšerně konzervativní?

*Za rozhovor děkuje
Silvie Hajdíková*

ANKETA K BESEDĚ *BLÍZKO OD SEBE*

V rámci dnešní diskuse bychom se měli s režisérkou Danielou Špinar, hudebnicí Terezií Kovalovou a sociálním pracovníkem Mgr. Karlem Pavlicou, PhD. mimo jiné zabývat otázkou: Jak jsme na tom jako společnost, ale i jako jedinci se (sebe)přijetím a (ne)porozuměním? V návaznosti na ni jsme si nejen v rámci redakce odpovídali na další otázku: V JAKÝCH OBLASTECH NEBO JAKÝM SMĚREM BY SE PODLE VÁS MĚLA ČESKÁ SPOLEČNOST VÍCE OTEVÍRAT?

Natálie Bulvasová
(redaktorka *Divadelních novin*):

Měli bychom se co nejvíce pokoušet přiblížit svobodě. Zní to banálně, ale vůbec není. Jak může být jeden šťastný, když vedle něj žije někdo, kdo není stejně svobodný jako on? Netýká se to jen práv LGBT+ komunity, národnostních menšin, žen nebo těch, které nazýváme „cizinci“. Patří sem právo na potrat, svoboda slova, možnost eutanazie, právo na vizuální vyjádření vlastní osobnosti, volba genderu a pohlaví, svoboda pohybu a přístup k informacím — zkrátka vše, co jedinci umožňuje se za svobodného alespoň označit (ať už se za tím slovem skrývá jakýkoliv význam). Měli bychom se víc zamýšlet nad konceptem hranic, fyzických i mentálních, které ovlivňují či přímo předurčují naše životy. Může se jednat o výchovu, která podle pohlaví vede děti k určitému stylu chování; může to ale být i fakt, že lidé v tzv. „neproduktivním“ věku, nemocní a jinak znevýhodnění jsou ve svých svobodách omezováni více než druzí. Každý by měl mít právo volby, byť by to mohlo přinést jistou anarchii. Snaha vytvořit svobodný prostor pro život by měla být minimálně důrazněji formulována a diskutována.

Petra Kupcová
(redaktorka *Snáře*):

Myslím si, že podstatné pro jedince, ale i pro celek–společnost je nebát se sebereflexe. Občas pozoruji, že někdy až zbytečně opečováváme vlastní pozlátka. Jsem proto ráda, že existují třeba tvůrci, jako jsou například Tomáš Dianiška nebo Jiří Havelka, kteří nás k takové sebereflexi bez příkras, ale i s opravdovou úctou k sobě posouvají. Byla bych ráda, kdyby se tohle nedělo jen na divadle.

Barbora Sedláková
(redaktorka *Snáře*):

Podpořena argumenty z nedělní debaty Mluvme spolu musím říct, že mám dojem, jako by nejvíce chyběla chuť a snaha vůbec začít mluvit, začít se otevírat. Pokud jednou dokážu vystoupit ze svého zachumlaného rutinního uvažování a pokusím se vést rozhovor s ostatními ne jako neustálé na sebe navazující monology dvou jedinců, v nichž si každý nebo každá vede svou agendu. Naopak dívat se druhému do očí a usilovat o to co nejdůsledněji sledovat jeho nebo její myšlenkové pochody. Vždycky je dovoleno nedojít konsenzu, zásadní ale je se alespoň na dobu rozhovoru pustit mimo prozkouma-

né a známé území a nechat se překvapit, vyvést z míry. Protože v takovém případě už se můžu doptávat, vymezit, polemizovat – a ejhle, vzniká skutečný, plnokrevný, smysluplný dialog. Pro příklad: celé tři bakalářské roky jsme se v sedmičlenném kolektivu se spolužačkami a spolužáky hádali. Respektive v průběhu semináře jsme vedli agresivní amatérské rétorické variace, vyváděli se z míry, nastavovali si vzájemně nové perspektivy, abychom po hodině a půl ukončili rámec debaty a s úsměvy na rtech šli třeba na oběd. V ohraničeném prostoru a čase měla naše diskuse pravidla, vzájemně jsme se respektovali, přesto bolelo, když někdo napadl můj argument. Vždycky bolí, když si člověk uvědomí, že možná nemá pravdu. Ale viděno zpětně, máloco mi v rámci vysokoškolského vzdělání dalo víc, než tyhle „disciplinované debaty“. Naučila jsem se vyhledávat různé názory a konfrontace, baví mě teď poslouchat odlišné perspektivy a vyjasňovat si stanoviska. Je to velká zkouška ega, ale rozhodně se vyplatí.

Amálie Švecová
(redaktorka *Snáře*):

Česká společnost, je podle mě široký pojem a přesto, že každý máme nějakou představu o ní, většinou je velmi subjektivní. I když se zdá být v současnosti polarizovaná, skládá se podle mě z různých sociálních a generačních bublin, v nichž se lidé orientují obvykle na jeden jejich hlavní směr. Ne všechny jsou však otevřené propojování a otevřenosti k názorům na různé oblasti a často chybí snaha k jejich pochopení, což je škoda. Nezdá se mi tedy, že je nějaký konkrétní aspekt, který by se dal upřednostnit k otevření, mnoho se jich vyskytuje vlivem současných mediálních prostředků, spíše chybí zamyšlení nad nimi z více různých perspektiv. Tím nechci tvrdit, že by si člověk neměl stát za svým tvrzením, ale mohl by se snažit více nahlížet do hloubky daného tématu a snažit se o porozumění. Díky běžné nekonstruktivní kritice společností má často jedinec problém se sebezpřijetím, čemuž by se mohlo zamezit.

Sylvie Vůjtková
(dramaturgyně festivalu):

Řekla bych, že základem jsou doširoka otevřené oči a uši. Stále je pro mnoho lidí pohodlnější si zužovat svůj zorný úhel na svět kolem nás, než naplno vnímat to, co zachycují spíš „periferním viděním“. Není to ve středu našeho zájmu, tak proč na to cíleně ostřit a zabývat se tím? Stejně tak spoustu věcí slyšíme, ale neumíme jim naslouchat. Myslím, že otevřenost znamená zapomenout, že něco vím, a být schopen a ochoten připustit opak a stát se nepopsaným listem.

FOTOGRAFICKÉ OHLÉDNUTÍ ZA PÁTÝM FESTIVALOVÝM DNEM

STANLEY NOSFERATU U BEZRUČŮ

Když nás v prvním ročníku na dějinách divadla učili o německém expresionismu, dokola se opakovaly fráze jako: pokřivené linie, výrazné líčení, které vytváří mrtvolný vzhled postav, výrazné, expresivní, téměř hysterické herectví. Kromě několika německých filmových snímků dvacátých let jsem tuhle definici nikdy neviděla v divadelní praxi. Šlo prostě vždycky o ilustrační popis, jenž se snadno učil a posléze odříkal na zkouškách. V inscenaci *Proces* v Divadle Petra Bezruče se ale, minimálně výtvarně, dopustily skoro čistokrevného expresionismu. Využívají se výhradně bílá a černá barva, kromě růžovo-fialového líčení kolem očí a na rtech. To ale zase kopíruje poučku o nemocném či somnambulském vzhledu. Scéna jako „white box“ se zalomenými liniemi a jakousi římsou v úrovni stehů poskytuje ideální pozadí pro světelné efekty – buď se celý prostor zahalí do jedné barvy, nebo se pracuje se silnými reflektory, upřenými na přesně vyznačená „okýnka“. Celá zadní stěna zároveň slouží jako promítací plátno, kam se v reálném čase přenáší obraz natáčený na přenosnou kameru. Formálně tedy hovořím o expresionistické inscenaci. Pak se dostáváme k interpretačnímu posunu. Jak si vzpomínám na Kafkovu předlohu, Josef K. je v ní zejména obětí smýkaná absurdními okolnostmi, mletá anonymními právními úřady a nevyřčenými obžalobami. Režisér a autor dramaturgie Jan Holec nechává K. ve zmatku a smutné pasivitě jen malou chvíli. Josef K. vlastně téměř okamžitě přistupuje na hru a stává se z něj morálně pokřivené monstrum, jež neváhá použít násilí na slabších, využívat koho se dá, a ještě se u toho neustále tvářit jako nebohá oběť. „Kafkovština“ se u Bezručů projevuje jinak, je v ní jistá aktualizace – na jednom z promítaných záznamů vidíme K. se zbraní v ruce, skutečný Josef se okamžitě rozkřičí, že to není on. Je to opravdu tak? Jedná se o fake video? Lže K. nebo autor videa? Jako vloger z filmové grotesky dvacátých nebo třicátých let mluví Josef horlivě do kamery, vidíme krůpěje potu na jeho čele. K. není v ostravském nastudování obětí systému, naopak se stává jeho součástí, přijímá brutální a absurdní taktiky, je násilný a manipuluje. Ještě zbývá vysvětlit jméno Stanley v názvu textu, že? Při sledování některých scén – například když K. mlátí bezmocného polonahého, svázaného hlídače s pytlem na hlavě – mi na mysli vytanul film *Mechanický pomeranč* režiséra Stanleyho Kubricka. Scéna jako vnitřek bílé krabice by v tom případě mohla klidně asociovat některé záběry z filmu *2001: Vesmírná odysea*. Kafka se u Bezručů aktualizoval, nic mu to ale neubrálo na frustrující, palčivé a agresivní absurditě. Poznámka na závěr: nikdy by mě nenapadlo, kolik děsu ve mně může vyvolat tma v sále a postava s falešnou zbraní v ruce. Samozřejmě mi hlavou běžely odkazy na střelby ve školách, panika a strach, davové chování. A to i přesto, že jsem si uvědomovala „umělost“ a divadelnost celé situace. A pak zazněl výstřel. (bs)

HON KOČKY S MYŠÍ, Z NĚHOŽ VYJDOU JEN PORAŽENÍ

Psychologické drama amerického dramatika Tennesseeho Williamse *Kočka na rozpálené plechové střeše* z roku 1955 mělo českou premiéru o 10 let později pod hlavičkou Státního divadla Ostrava, konkrétně v Divadle Zdeňka Nejedlého (dnešním Divadle Antonína Dvořáka). Drama se odehrává v den oslavy narozenin bohatého otce hlavní postavy alkoholika Bricka. Kromě hlavní dějové linky zaměřující se na okolnosti vztahu Bricka a jeho manželky Maggie postupně odkrývá následky vážné nemoci, vyšší společenskou třídu na americkém Jihu, touhu po dědictví, rodinné vazby, mateřství, homosexualitu, vyrovnání se se sebevraždou přítele nebo paralelu mezi vztahem otce a matky a syna a jeho manželky.

Na Dream Factory bylo uvedeno představení inscenace Činoherního klubu na podobně komorní scéně v Divadle loutek Ostrava, aby divák mohl co nejvíce proniknout do složitosti zobrazených vztahů mezi komplikovanými postavami, na což se Martin Čičvák ve své inscenaci soustředí především. Ostatní témata hry jsou v inscenaci jen naznačena. Po *Skleněném zvěřinci*, který měl původně inscenovat také v Činoherním klubu, ale nakonec byl uveden v Bratislavském Divadle Aréna, se jedná o jeho druhou inscenaci divadelní hry Tennesseeho Williamse. Ačkoliv kostýmy Niny A. Stillmark mají prvky z 50. let, mohli bychom se s nimi pod nálepkou „retro“ klidně potkat i dnes. Scéna Toma Cillera přímo neodkazuje k žádné konkrétní epoše, navozuje atmosféru bezčasí. Ovšem díky rudé barvě pohovek, jejichž vyvýšený střed tvoří metaforu rozpálené plecho-

vé střechy, evokuje pokoj vyšší vrstvy společnosti. Zimní zahrada oddělena na pravé straně jeviště bílým poloprůsvitným závěsem je jakýmsi útočištěm Bricka. V určitých chvílích v dialogích s Maggie a otcem podtrhuje jejich odcizenost, zároveň je závěsem i dveřmi, které se snaží otec zavřít, aby měl kýžené soukromí při rozhovoru se svým synem. Přesto jsou neustále vyrušováni nevitánými posluchači za zástěnou. Hudba Ondřeje Brouska připomíná zpěvem Tonyi Graves, černošské americké zpěvačky působící v Česku, prostředí amerického Jihu. Nahrazení postavy doktora Baugha hlasem z reproduktoru je zase referencí na současnost, kdy se i závažné lékařské

diagnózy dozvídáme často elektronicky nebo během telefonického rozhovoru.

Činoherní klub má v současnosti na repertoáru ještě jeden titul od Tennesseeho Williamse a to *Tramvaj do stanice touha* v režii Ladislava Smočka. Hlavní roli cholerického Stanleyho Kowalského ztvárnil stejně jako hlavní postavu Bricka v *Kočce na rozpálené plechové střeše* Jan Hájek. Oba charaktery však odlišil hereckými prostředky. Střídmý herecký projev vystihující Brickovu rezignaci na život, minimální mimika a rozvázná hlasová intonace silně kontrastuje s expresivním herectvím a rychlou dikcí Anny Fialové v roli Maggie. Vztah dvou hlavních postav by se dal nazvat hrou kočky s myší, na jejímž konci v mnoha interpretacích vyhrává Maggie a získává od Bricka to, čeho se snaží celou dobu dosáhnout. Čičvákova inscenace se však v závěrečném výstupu odklání od předlohy a Brick v podání Jana Hájka po požití velkého množství alkoholu nedochází k touženému „cvaknutí“, které by ho uvedlo do stavu klidu a Maggie Anny Fialové zůstává stejně zoufalá jako na začátku. (aš)

POZVÁNKA NA DALŠÍ DEN – STŘEDA 31. 5.

ST 31/5 — 16:00
Fiducia – FGF

DOBŠÍNSKÝ *AKO SOM SA STAL*

Volné sdružení umělců Zlaté schody, Bratislava / režie: Jan Lepšík, Ela Lehotská
Délka: 90 minut

Divadelní stolní hra pro čtyři herce a 16 diváků. Intimní site-specific projekt je volně inspirovaný životem a dílem Pavla Dobšinského.

ST 31/5 — 18:30
Divadlo
Petra Bezruč

MEDVĚD S MOTOROVOU PILOU

Divadlo Na Zábřadlí, Praha / režie: Jan Mikulášek

Délka: 95 minut

Autorská koláž s výraznou hudební složkou zastoupenou živou kapelou složenou z herců a zaměstnanců Divadla Na Zábřadlí zachycuje komický, absurdní svět, v němž nikdo netušíme, co přinese další den, a kde nám nezbyvá nic jiného, než se nemilosrdným hříčkám osudu smát.

ST 31/5 — 19:00
Studio G

DVĚ ČÁRKY

Jednou z. s. / režie: Tereza Agelová / délka: 60 minut

Pocity a stavy dvou hlavních ženských postav beze jména v onom podivném období mezi pubertou a nástupem dospělosti. Období plném zmatků, hledání cest, nepochopení, (sebe) destrukce, kladení si otázek a znovu definování světa, protože optika dětského světa už neplatí a optika světa dospělých ještě neplatí.

ST 31/5 — 21:00
Stará aréna

MARNÁ LÁSKY SNAHA

KČD DAMU, Praha / režie: Gabriela Gabašová

Délka: 65 minut

Loňští vítězové STUDENT FACTORY se vrací do Ostravy, aby nám předvedli, jak se vypořádali se Shakespearlem. A samozřejmě s láskou. A také s otázkou, kteréže pohlaví je vlastně to slabší...

MYŠKIN A ROGOŽIN NA POPRASKANÉ LEDOVÉ PLOŠE

V divadelně-filmové adaptaci Dostojevského *Idiota* Daniely Špinar nejvíce kontrastuje upřímnost přátelského vztahu Myškina (Patrik Děrgel) a Rogožina (Igor Orozovič) oproti zbytku pokrytecké společnosti. Přestože částí, v nichž se vyskytují, není mnoho, jejich společné scény filmem prostupují a rámují ho. Ve scéně na začátku a na konci díky tomu, že leží vedle sebe, naznačují velkou blízkost. Oba jako by respektovali problematiku vlastnosti toho druhého a tolerovali je, i když by mohli být nazváni rivaly kvůli zájmu o stejnou ženu, tedy Nastasju Filipovnu. Právě její linka je druhou výraznou, a publikum se o ní dozvídá z krátkých záběrů na malou holčičku po Myškinově konfrontaci s tím, že „taková ve skutečnosti není“. Na party, kde je část záběrů natáčena jakoby na domácí video, je už v pokročilém alkoholovém opojení nebo v noční mňuře, která je vlastně propojením minulosti a současnosti – malá dívka je tu nevěstou a zároveň stojí po boku svého nevlastního otce Tockého (Vladimír Beneš). Některé záběry jsou natáčeny v chodbách podél lóží ve Stavovském divadle a připomínají Kubrickovo *Osvícení*, všechny ale naznačují, že byla Nastasja Tockým znásilněna, což ji navždy změnilo, tento fakt se pak společně s Rogožinem dozvídáme v jejich závěrečném dialogu, kde mezi nimi leží také mrtvá Nastasja. Myškin je jediný, který měl pro Nastasju pochopení, právě proto, že celou dobu cítil její skryvanou bolest. Rogožin je naopak slepě zmiřován vášní ke své představě o Nastasji, kterou zabil především proto, že jí neodpovídala. Kvůli výrazným škrtnům v knize podstatného vztahu Myškina a Aglaji (Jindřiška Dudziaková) se tak divadelní snímek nejvíce soustředí na trojici hlavních postav. Nastasju společnost pohltila a zničila, u Rogožina s Myškinem se zdá, že ji symbolizuje ledová plocha, na níž leží na začátku, a kvůli které mrznou. (aš)

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2023. Úterý 30. května, číslo šesté. Šéfredaktorka: **Barbora Sedláková** (bs). Redakce: **Silvie Hajdíková** (sh), **Zdeňka Horváthová** (zh), **Petra Kupcová** (pk), **Amálie Švecová** (aš), **Kristýna Vinařová** (kv). Fotografie: archiv festivalu Dream Factory Ostrava, **Maxim Bajza**, **Ondřej Durczak** a **Lukáš Horký**. Grafická úprava: **Jan Kulich**. Sazba: **Lukáš Horký** – Surbanz. Zpravodaj vydává Dream Factory Ostrava, z. s.. Ředitel festivalu: **Tomáš Suchánek**.

OSTRAVA!!!

